

Program MIRAI 2016

Barbora Kolomazníková

Ve dnech 8.-15. září 2016 jsem se zúčastnila programu MIRAI v Japonsku. O programu jsem se dozvěděla na webových stránkách Karlovy univerzity. Jelikož jsem vždycky chtěla Japonsko navštívit, s podáním přihlášky jsem neváhala ani na moment. Přijímací proces se skládal z pohovoru na japonském velvyslanectví, který proběhl v anglickém jazyce. Hned druhý den mi přišel e-mail, že jsem byla vybrána k účasti v programu MIRAI. A tím se začal plnit můj sen.

Z Prahy jsem odlétala ve středu 7. září spolu s další českou účastnicí Terezou. Na letadlo do Tokia jsme přestupovaly v Mnichově, kde jsme se potkaly s dalšími účastníky programu. Už po tomto prvním setkání jsem věděla, že prožiju nezapomenutelný týden – s ostatními účastníky jsem si skvěle rozuměla, ale hlavně mě s nimi pojil stejně velký zájem o Japonsko a všechno kolem něj. Během vyčerpávajícího jedenáctihodinového letu jsem tak měla možnost vybudovat si přátelství, která mě posléze provázela celým programem.

Po přiletu do Tokia na nás čekali organizátoři a autobus, který nás dopravil do hotelu v části města jménem Shinagawa. Hned po příjezdu jsme vyrazili na oběd. Restaurace se nacházela asi 10 minut chůze od hotelu, ale tato krátká procházka stačila, abychom si uvědomili, že jsme se ocitli v úplně jiném světě.

Důležitý fakt, který musím zmínit, je ten, že Tokio má víc obyvatel než celá Česká republika. A je to na něm znát. Kam se člověk podíval, tam byly hemžící se davy lidí. Velikost města byla zjevná i na jeho architektuře a uspořádání. Celé vzezření Tokia na mě působilo chaoticky a neuspořádaně, zato však velice funkčně – nikde nebyl ani kousek místa nazbyt. Takový popis Tokia může znít nelichotivě, pravdou však je, že mi toto město učarovalo. Fascinovalo mě především svou odlišností od všeho, co jsem doposud znala, a svým neustálým životem, takže měl člověk pocit, že se kolem něj pořád něco děje. Život v Tokiu si sice neumím představit, ale vím, že bych se tam jednou chtěla vrátit a poznat toto místo blíž.

Tokio, Akihabara

Celý první den programu proběhl v duchu seznamování, ať už s dalšími účastníky nebo samotným Japonskem. Druhý den jsme navštívili Edo-Tokyo Museum a budovu Roppongi Hills. Večer jsme letěli do Hiroshimy. Zde jsme strávili dopoledne na ostrově Miyajima a odpoledne pak v Peace memorial parku, který připomíná dopad atomové bomby. Další den nás čekalo Kyoto, kde jsme viděli bývalý císařský palác, a také město Uji, kde jsme měli možnost navštívit buddhistický chrám Byodoin a vyzkoušet si přípravu čaje matcha. V Kyotu jsme strávili i další den a to návštěvou firmy Kyocera a poté prohlídkou Fushimi Inari Shrine. Zbývající dny jsme strávili opět v Tokiu. Na programu byla návštěva Waseda univerzity a poslední den pak přednáška o jaderném odzbrojování. Odpoledne posledního dne jsme mohli strávit libovolně, což většina z nás využila k návštěvě Akihabary a dalších známých částí Tokia. Nakonec už zbývalo jenom smutné loučení a dlouhý návrat domů.

Chrám Byodoin

Popis míst, která jsme v Japonsku navštívili, jsem pojala poněkud stručně, protože bych se raději zaměřila na samotný program MIRAI. Především bych chtěla vyzdvihnout jeho bezchybnou organizaci. Jelikož jsme hodně cestovali, bylo důležité, aby všechno bylo přesně naplánované a všechno se stíhalo na čas. To se možná snadno provede, pokud máte skupinu deseti lidí, avšak při sedmdesáti lidech (jako v případě MIRAI) mohou snadno nastat komplikace. Nám se však obloukem vyhnuly. Celý týden probíhal hladce a bezproblémově, takže jsme si ho mohli naplno užít. Všichni organizátoři byli nadmíru ochotní nám cokoliv ukázat, vysvětlit, poradit. Navštívili jsme zajímavá místa, z nichž bych neměnila ani jediné. Další věc, kterou bych chtěla zdůraznit, je ubytování. Pokaždé jsme bydleli v krásných a pohodlných hotelech. Pokoje byly po dvou lidech, já tedy bydlela se svou českou spoluúčastnicí Terezou. Výborně jsme si rozuměly, takže trávit společně volný čas nám nedělalo problém. Další věcí, na kterou ráda vzpomínám, je jídlo. Ať už jsme jedli v hotelech

nebo restauracích, jídlo bylo vždycky výborné a pokaždé ho bylo dost. Ale je pravda, že po pár dnech mne trochu omrzelo – rýži i mořské plody mám sice ráda, ale čtvrtým dnem už mi oboje připadalo stereotypní. Naštěstí organizátoři nás uměli dobře odhadnout, a tak nás pátým dnem překvapili večeří v TGI Fridays, kde nebylo po rýži a rybách ani vidu, ani slechu. Závěrem bych tedy ráda shrnula, že celý program byl výborně připravený, bezchybně zorganizovaný a díky tomu mi umožnil si naplno vychutnat atmosféru nádherné země, jakou Japonsko bezpochyby je.

Výhled z Roppongi Hills

Nakonec bych se ráda podělila o některé své dojmy a postřehy, kterých jsem v Japonsku nabyla. Nejvíc mě zaujalo to, jak jsou Japonci zdvořilí. A tím myslím hodně, přehnaně zdvořilí. Prostě něco s čím se v Česku moc nesetkáme. Dvě nejčastější slova, která v Japonsku uslyšíte, jsou *prosím* a *děkuji*. Japonec se vám bez váhání omluví, pokud do něj na ulici vrazíte. A jsou ochotní vám poděkovat snad i za úsměv. Ale co mě přivádělo do rozpaků nejvíc, bylo jejich neustálé uklánění. Klanění se má očividně v japonské kultuře svůj význam, protože to dělají všichni a pořád. A je to nakažlivé, po pár dnech už jsem pokyvovala hlavou taky a ještě pár dní po příletu domů jsem se toho nemohla zbavit. Pro Evropana je to něco zcela nezvyklého, na druhou stranu to působí i příjemně, když jsou k vám lidé takto zdvořilí. Co naopak musím Japoncům vytknout, je neznalost angličtiny. Nebo neochota ji používat. V hotelech to nebyl problém, ale v obchodech, restauracích nebo barech už jsme měli s dorozumíváním potíže. Naštěstí se mezi námi vždycky našel někdo, kdo dokázal sesmolit pár frází v japonštině. Pokud bych se ale chtěla vydat do Japonska na delší dobu, určitě bych se předtím naučila jazyk.

Program MIRAI mi nabídl jedinečnou možnost navštívit báječnou zemi a poznat její kulturu, historii a život místních lidí. Navíc jsem navázala přátelství a získala zážitky, na které

nikdy nezapomenu. Tímto bych tedy chtěla poděkovat všem lidem, kteří se na programu MIRAI jakkoliv podílejí, za jejich skvělou práci.